

CARLTON
MELLICK III

STRAŠIDELNÁ
VAGINA

Carcosa
Kroměříž, 2018

STRAŠIDELNÁ VAGINA

Copyright © Carlton Mellick III, 2002, 2006, 2011

Published by arrangement with the author

Překlad (translation) © Milan Žáček, 2018

Obálka (jacket illustration) © Ed Mironiuk

Grafická úprava obálky (jacket layout design) © Josef Žáček

Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2018

ISBN 978-80-88243-09-0

AUTOROVA POZNÁMKA

Chybí mi André the Giant.

– Carlton Mellick III, 14/4/2011 8:48

Kapitola první

Sexu se Stacy jsem se děsil od chvíle, kdy jsem zjistil, že jí straší ve vagině.

Když jsme se seznámili, nějakého strašení jsem si vůbec nevšiml. Její vagina mi připadala úplně fajn. Lepší než fajn. Byla skvělá! Alespoň první rok. Ale když jsme se zasnoubili a Stacy se ke mně nastěhovala, uvědomil jsem si, že když spí, vychází z ní prazvláštní zvuky.

Poprvé jsem si myslel, že jen tak chrápe. Potom mě napadlo, že je někde v domě puštěná televize. Ve tmě jsem slyšel hlasy – šepot, pak smích. Pak křik. Pak vytí. Zvuky byly tlumené, ale s každou další nocí byly jakoby zřetelnější.

„Odkud se ty zvuky sakra berou?“ zeptal jsem se Stacy jednoho večera.

Zamrkala a probudila se. „Cože?“

„Slyším hlasy. Linou se ze stěn,“ řekl jsem.

„Aha...“ vydechla.

„Myslím to vážně.“

„Tohle nevychází ze stěn,“ řekla, „vychází to ze mě.“

„Z tebe?“

„Z mého nitra,“ upřesnila a stáhla ze sebe pokrývky a ukázala si do rozkroku.

Nevěřicně jsem si odfrkl.

„Poslouchej,“ pobídla mě. Přitáhla si moji hlavu do klína a uchem si ji přitlačila k vulvě.

Měl jsem pocit, jako bych poslouchal oceán v chlu-
paté masité lastuře.

„Ty hraješ!“ vyhrkl jsem.

Zahihňala se. Bylo to jako vtip.

Ale potom jsem to uslyšel...

Hlas, uvnitř Stacy.

Slovům jsem nerozuměl. Nějaká žena nařikala,
něco blekotala v jakémsi nepřičetném jazyce. Potom
mi zajechla do ucha a já jsem ze Stacyina rozkroku
prudce odskočil.

Moje přítelkyně se mi smála, mhouřila své tma-
vohnědé oči.

„Co to je, krucinál?!“ vykřikl jsem.

„Říkala jsem ti to!“

„Co je to?“

„Duch.“

„Cože?!“

„Straší ve mně,“ pronesla, dotkla se své vaginy
a usmála se.

„Jak se ti tam ten duch dostal?“

„To nevím. Je tam už dlouho.“

„Proč s ním něco neuděláš?“ zeptal jsem se.

„Co s ním můžu dělat?“

„Nevím..., třeba na něj povolat kněze?“

„Co s ním kněz udělá? Strčí mi tam kříž a bude
toho ducha vyhánět?“

„Třeba...“

„Ono zas tak o nic moc nejde. Už jsem si na něj
zvykla.“

„Jak...“

„Vlastně ho mám docela ráda.“

Zamračil jsem se na plachetnici na stěně za její
hlavou.

„Jo,“ řekla a roztáhla si nohy přes můj klín. „Kdo
jinej má strašidelnou vaginu?“ Přitiskla si dlaň na drn
v rozkroku a roztáhla si pysky, aby si ji prohlédla. „Mí
předešlí kluci si mysleli, že je to docela sexy.“

Zavrtěl jsem před ní hlavou a ona se usmála. Mně
to připadalo nechutné. Ale fakt, že mě děsí její genitá-
lie, ji podle všeho vzrušoval.

Potom se se mnou pomilovala. Pro ni to byl ten
nejdivočejší sex, co jsme spolu měli. Mačkala mě pod
sebou, sála mi popraskaný dolní ret, zavedla si můj
penis do svých strašidelných útrob a udělala se z vy-
strašeného výrazu v mé tváři. Pro mě to byl ale ten
nejdivnější sex, jaký jsem kdy zažil. Přisahám, že jsem
v ní té noci cítil zvláštní věci. O špičku žaludu se mi
otíral přízračný dech.

Byli jsme ale šíleně zamilovaní! Vůbec jsem neuvažo-
val, že bych ji kvůli její strašidelné vagině opustil. Byla
pro mě vším. Takhle >< jsem ji miloval! (To znamená
nekonečně moc.)

Byl jsem jí pohlčený ode dne našeho seznámení.
Byli jsme pro sebe cizí lidé, kteří z nějakého důvodu
společně usnuli v autobuse městské hromadné dopra-
vy, já s hlavou v jejím klíně, její kučeravé vlasy spuš-
těné přese mě jako deka a v týlu její horký dech. Když

jsme se probudili, řekla: „To bylo moc příjemný,“ a já se na ni usmál. Byla hodně vysoká, zvláště na Asiatku. Byla skoro o třicet centimetrů vyšší než já. Měla hedvábne vlnité vlasy a maličké oválné brýle.

Potom prohlásila, že kdybychom chtěli spát dál, má doma útulnou postel. Souhlasil jsem. Myslel jsem, že chce mít sex. Celou cestu k ní jsem ji hltal očima, pod kabátem jsem se snažil skrývat erekci. Ale ona vážně chtěla jen spát. Bylo pozdě. Oba jsme pracovali na odpolední směně. Přišli jsme do její garsonky s podlahou posetou prádlem, o němž tvrdila, že je do posledního kousku čisté, a svlékli jsme se do triček, spodního prádla a ponožek. Měla pravdu. Postel to byla rozhodně pohodlná. Byla to ta největší, nejnadýchanější postel, v jaké jsem se kdy ocitl. Celou noc se ke mně tulila jako k plyšovému medvídkovi. Ani jsme nevěděli, jak se jmenujeme, ale byla to jedna z nejhezčích chvil, jakou jsem zažil s jinou lidskou bytostí.

Následujícího rána jsme se představili.

„Steve!“ zvolala a z postele vyskočila až ke kuchyňské lince. „To jméno nesnáším!“

Viděl jsem, jak jí pod tričkem prosvítají kakaové bradavky. Někdy v noci si musela sundat podprsenku.

„Promiň...“, začal jsem.

„No to se povedlo,“ řekla a zobla si z krabice cereálie s maršmelouny.

„Kdy to chceš zopakovat?“ zeptala se mě.

Pokrčil jsem rameny.

„Dnes večer?“

Přikývl jsem a už se soukal do kalhot.

Cestou ze dveří prohodila: „Setkáme se v autobusu.“

Tři týdny jsme spolu spali v jedné posteli. Ani jednou jsme neměli sex. Ani jednou jsme si nedali pusu. Ani jednou jsme si nesundali nic víc než kalhoty. Jen jsme spolu snili.

Rozhovory byly krátké. Nechodili jsme na rande. Nepoznali jsme se. Jen jsme spolu spali. Pro ni jsem byl pouze plyšák s tlukoucím srdcem.

Ale nakonec jsme se bavit začali.

Zjistil jsem, že ze všech jídel má nejradši plněné vinné listy a všechny její oblíbené filmy vznikly v Rusku. Narodila se v Thajsku, ale než se naučila chodit, adoptoval ji jeden bohatý afroamerický pár a většinu života strávila na nóbl předměstí Los Angeles. Tady v Portlandu studovala deset let na univerzitě a získávala tituly ze všech předmětů, které jí byly dostupné. Kariéra ji nezajímala. Prostě se jen ráda učila novým věcem a rodiče jí všechno platili, dokud jí nebylo třicet. Pak přívod prostředků utnuli a studia musela ukončit, aby si našla práci. Tituly z filosofie, dějepisu, ruštiny, antropologie, psychologie a humanitních věd jí na pracovním trhu bohužel nebyly k ničemu, takže začala pracovat v jednom hipsterském obchodě s módou v centru města. Tehdy došla k závěru, že jí neskutečně baví módní návrhářství, a od té doby šetřila peníze, aby se mohla vrátit do školy.

„Já jsem na vysokou nikdy nechodil,“ řekl jsem jí.

„Fakt nikdy?“ zeptala se.

„Pořád jsem se snažil být muzikantem. Zpíval jsem a hrál na kytaru. Chtěl jsem být jako Beck nebo ten týpek ze Soul Coughing. Ale když jsem se ani po deseti letech nikam nedostal, vybodl jsem se na to. Lidi mě prostě neměli rádi. Kluby si mě přestaly zvat. Pořád jsem vystupoval na večerech amatérských zpěváků v baru Produce Row, ale nakonec jsem toho nechal. Měl jsem plný zuby toho, jak mi nikdo netleská. Měl jsem plný zuby toho, jak mě lidi ignorují, jak se baví u stolů, jako kdybych tam vůbec nebyl. Byla to prostě obrovská ztráta času.“

„A to hraní tě těšilo?“ zeptala se.

„Jo,“ řekl jsem.

„Pak to ztráta času nebyla.“

A tehdy jsem si uvědomil, že ji miluju.

Celé měsíce jsem si neuvědomoval, že i ona miluje mě. Vždycky říkala, že jsem roztomilý a malý, ale to nic nedokazovalo. Teriér je taky malý a roztomilý a já jsem chtěl, aby mě milovala víc, než by milovala teriéra.

To, že mě miluje, jsem zjistil v den, kdy jsme se poprvé milovali. Procházeli jsme se parkem u uměleckého muzea a bavili se o hudbě. Řekla mi, že si chce sestavit theremin a založit kapelu. Zeptal jsem se jí, jestli bych v její kapele mohl hrát. Řekla, že ne. Na thereminu chtěla hrát Schuberta a Debussyho a prý bych

tam nezapadal. Potom jsme se bavili o tom, jak má v plánu na theremin zahrát Smrt a dívku a jak chce tohle všechno skloubit s bondážovým vystoupením.

Cestou jsme míjeli ušmudlaného bezdomovce. Bylo mu tak čtyřicet, spal v parku na lavičce, trásl se a byl celý mokrý. Poznával jsem ho. Jmenoval se Kobliha. Nebo jsem aspoň slyšel, že mu tak říkají jeho kamarádi. Bezmyšlenkovitě jsem si svlékl kabát a zabalil ho do něj. Bylo to zvláštní, protože bezdomovcům jsem už léta nedával ani drobné. Když jsem se přestěhoval do Portlandu, dělával jsem to skoro denně. Když jsem měl drobné a někdo si o ně řekl, dal jsem mu je. Ale nakonec jsem s tím přestal. Hlavně proto, že jsem přestal používat hotovost a za všechno jsem platil kartou. Prostě jsem neměl drobné na rozdávání. Ale říkali si o ně pořád. Nároží za nárožím, den za dnem. Když jsem jim drobné dát mohl, nepoděkovali mi za ně. Když jsem se omluvil, že drobné nemám, obvykle se naštváli a plivli mi na boty. Kobliha býval shodou okolností nejhorší ze všech. Byl to zavalitý černochoch v křiklavě oranžovém svetru, který bloumal po Pioneer Square. Drobné po mně nechtěl rovnou. Napřed se mě zeptal, jestli mám nějaký problém s černochoy. Odpověděl jsem mu, že nemám. Potom mě požádal o peníze. Já mu je pak dával, jako by to byl důkaz, že s černochoy opravdu žádný problém nemám. Pronásledoval mě na další křižovatku a požadoval ještě trochu víc. Dal jsem mu všechno, co jsem měl, dokonce i dolar nebo dva. Potom požádal ještě o trošku víc. Když jsem mu někdy peníze dát odmítl, nadával mi do rasistů.

Říkal: „Jo, už je mi to jasný, ty seš skin. Takže Sieg Heil, skinel!“ A řval za mnou, dokud jsem neušel dva bloky: „Sieg Heil! Sieg Heil!“

A tak jsem se po nějakých pěti šesti takových konfrontacích veškerým kontaktům s bezdomovci vyhýbal. Nenavazoval jsem s nimi ani oční kontakt. Ale toho dne, když jsme se procházeli parkem, jsem Koblihovi dal kabát v ceně dvou set dolarů, Koblihovi, bezdomovci, který mi nadával do rasistů za to, že jsem mu nedal peníze.

Nejsem si jistý, proč jsem to udělal. Ten kabát jsem mu dávat nechtěl. Neudělal jsem to, protože jsem si chtěl něco dokazovat. Prostě jsem uviděl chlapa, co mrzne v parku na lavičce, přehodil jsem přes něho svůj kabát a šel jsem dál. Možná to bylo proto, že jsem byl se Stacy. Možná jsem byl prostě tak šťastný, že vedle ní jdu, že jsem chtěl učinit šťastným i někoho jiného. Nevím.

Ale když mě Stacy uviděla, že jsem se vzdal svého kabátu, jako by to byla ta nejnornálnější věc na světě, ještě v tom parku mě zastavila, sehnula se ke mně a dala mi ten nejhlubší polibek, jakého byla schopna, a potom mi těma svýma tmavohnědýma očima řekla, že mě miluje.

Té noci jsme se milovali, a než jsem se nadál, už si ke mně stěhovala tu velkou nadýchanou postel.

Nedlouho poté jsem Koblihu znovu potkal. Pořád mi nadával do nácků, i když měl přes svůj oranžový svetr natažený můj kabát za dvě stě dolarů. Nedokázal jsem se na něho přestat usmívat. Znovu na mě zařval „Sieg Heil!“ a já se na něho jenom usmál. Poznal jsem, že ho to ještě víc naštvalo, protože mi pohrozil, že ze mě vymlátí duši, ale já byl toho dopoledne tak šťastný, že mě nemohlo nic rozházet.